

Човек по имену Реџеп Тајип Ердоган, премијер Турске, саопштио је да је најважније да „Младић буде одмах сурово кажњен“ називајући га успут „свирепим убицом“ [\[1\]](#). Затим је рекао да „...наравно да не можемо да вратимо изгубљене, недужне животе, али хапшење овог свирепог убице донекле ублажава наш бол“. Чим сам чуо ову важну вест коју су медији у окупираној Србији одмах са одушевљењем и радошћу пренели, или је боље рећи, са великом дозом „сеирења“, срце ми је заиграло од радости. Каква срећа да се јавља премијер државе која је изгубила своје држављане у Сребреници, премијер братске нам и пријатељске Турске!

Још само да нам објасни у ком то смислу „не могу да врате (турске, прим. М.Д.) изгубљене, недужне животе“ и како то хапшење генерала Младића ублажава (турски) бол? Није ваљда да су страдали муслимани турске националности? Или да их једноставно називамо муслиманима? Но добро, жртве су жртве ма које нације и боје коже били. Страшно је само што на ову чињеницу нико не указује, него у Србији влада извесна презривост према српским жртвама; мање су вредне. Штета. Да којим случајем нису српског порекла сигуран сам да би им гробови одавно били нађени, убице процесуиране, а тргови испуњени свећама за покој њихових недужних душа. Међутим, овај Ердоганов наступ је произашао из „патронизма“ који Турска заступа према муслиманима у Босни и из само нашем председнику знаних мотива који су Ердогана произвели у заштитника региона, помиритеља и судију, што се најбоље видело на састанку у велелепној српској вили.

Елем, чим сам чуо овај позив нашег ментора и газде, одушевљено сам, у некаквој егзалтацији, наместио свој најлепши осмех, клекао и неколико пута се захвалио пресветлом Султану на још једном бисеру његове мудрости. Аферим, Паша! Ако би којим случајем био толико добар да нам уделиш још пар савета како да поступамо са „свирепим убицама“ били бисмо ти још захвалнији. Овако, имамо само историјска решења која је твој народ оставио за собом, али сам се некако надао да ће пресветли падишах препоручити нешто модерније од коца. Али аферим! Урадићемо ми све што је до нас!

Неће нас у томе омести наша крволочна историја у којој смо, питај Бога зашто, чак подигли и побуну против Вашег мирољубивог народа који је на 500 застао на нашим земљама. Зашто смо се ослобађали када бисмо сада најрадије били „европска Турска“, а

Пише: Милан Дамјанац
среда, 01 јун 2011 14:43

и шта би нам фалило? Било би занимљиво видети резултате тог и таквог референдума. Уосталом, не рекоше ли наши „државници“ да ће на Чегру подићи споменик и турској војсци? Јашта.

Подигни, подигни, и то што већи, до неба да допире, да се чује на све стране света како Срби подижу споменик окупаторској војсци познатој по силовањима, мучењима и зверским убиствима српског народа на српској територији. То ми звучи толико толерантно и европски, да би могли одмах име државе да променимо у неко друго. А и не би нас то тако тешко погодило; одавно ми немамо државе која би бранила српске интересе. Овако би бар знали на чему смо.

Међутим, није пресветли Султан оно што мене брине. Нису ни разни каплари ни чиновници из нама познатих и старих „пријатељских“ држава. Мене брину ове наше „Гапе“. Ако не знате о чему се ради, укратко ћу објаснити. Својевремено је у изванредном Драшковићевом роману „Руски конзул“ споменуто да су извесни Срби службовали у власти окупаторских турских снага. Они су били на драстично већем друштвеном положају него остала раја, и имали су, по „милости Алаховој“ већа овлашћења, радили су за турске интересе и сви Срби су их одреда морали поштовати. Тако су Турци доказивали раји да се и њихово мишљење чује. У пракси, додуше, та несрећна „нова српска елита“ коју су турски окупатори створили имала је само једну улогу: несрећни припадник такве елите би седео у турском суду и држао печат. Онда када би пресветли кадија одрезао неком Србину пресуду, није се припадник ове елите бунио, нити је могао, нити му је то било у опису раднога места, нити је желео да угрожава своје положаје, већ је једино био користан за извршавање наређења. Тако би кадија одрезао пресуду, а затим би се овом и оваквом тужном изговору за припадника "српске елите" обратио наредивши: „Гапо, бас мури!“, што је у преводу отприлике значило „Каурине, удари печат!“. И тако су припадници тадашње српске елите, разне „Гапе“ и „Гапоње“, предано и верно служиле свој српски народ, чувале му част и веру. А како и не би; постојање и понашање таквих Срба сигурно је ојачало жељу да се преживи код остатка српских несретника.

Чини се ипак да су, иако су се времена променила, неке ствари остале исте. И данас наше „Гапе“ на исти начин помажу несретном српском народу, покушавају да га цивилизују, да га убеди да ће му одсецање ногу и руку пријати и добро доћи. Обезглављени народ (модерна српска раја), се са правом пита има ли та елита намеру да покуша да помогне њему или окупатору који га бесомучно ставља на муке. Одговор, мисле „Гапе“, са правом не добија. Како ће, за име Бога, неуки Србин схватити тако велике и значајне истине због којих је „српска“ елита принуђена да се понаша још горе према њему од окупатора? Како би неуки Србин схватио све предности привилегија наших „Гапа“? Како би мали и бедни Србин схватио да је тешко одрећи се светских

почасти?

Није лако бити „Гапа“! И за то треба труда и рада. Свако данас хоће ту титулу, а мало ко је истински заслужује. Тешко је начинити исправан избор, поред толико добрих и преданих кандидата. Да бисте ушли у ужи избор, морате поседовати јачу мржњу према себи и свом народу него што је то има непријатељ. Ни то није довољно, пошто многи то већ раде, него је потребно надмашити и најгоре, рећи нешто ново и гнусно о свом народу, предложити још агресивније кораке како би се српски народ што пре и што успешније преваспитао и коначно постао неки други народ, бољи и лепши, што би се рекло, народ који зна да поштује силу и власт. Замислите само колико је тешко ући у круг повлашћених у било којој области.

Узмимо, на пример, кинематографију. Није то тако једноставно као што се на први поглед чини. Замислите само - снимити најбољи антисрпски филм у мору таквих остварења. Није то ништа ново, али уколико желите успех, морате превазићи претходнике, морате бити још оштрији и иновативнији, а онда, ако ту успете, само Вам је небо граница. Сва ће Вам врата бити широм отворена, црвени теписи бачени пред ноге, награде обезбеђене, а ни „Оскар“ није тако далеко.

Није, кажем, није лако. Зато су поједини аналитичари „Друге Србије“ покушали да направе сасвим нов књижевни стил, бестидну плувачину, када тако морам рећи, која је мутирала у говор мржње који није законски кажњив. А све то несрећници чине у нади да ће их неко запазити, приметити, позвати, захвалити. Рачунају да ће термилошки и стилски скандал произвести добру рекламу за њих саме. Невоља је што се то претворило у лични крсташки рат који се не може добити јер се боре против самих себе. Тешко може човек мрзети толико другог, ако не мрзи и самога себе. Тај други га понајвише подсећа на себе, а нико не воли да се подсећа да је припадник пораженог српског народа. Он мора, нужно му је да себе убеди да су господари и крвници у праву а да народ греша, јер само тако може да оправда своје успехе. У супротном, признао би да његов друштвени положај није заслужен радом, квалитетом и знањем већ послушношћу и издајом народа. Признаћете да је то тешка ствар за прихватити. Не би то људска таштина поднела.

Управо је тај опробан образац и суштина и овог несрећног медијског извештавања и полицијске тортуре над народом након хапшења генерала Младића. Није суштина у Младићу. Суштина је у томе што медији Готовину називају „генерал“ а Младића „Хашки оптуженик“, у томе што је придев српски забрањен у извештајима сем ако није нешто негативно у питању. Суштина је у томе што се стидимо сами себе, што сами себе

Пише: Милан Дамјанац
среда, 01 јун 2011 14:43

понижавамо. Тако тужилац Вукчевић, заборављајући Младићеве војничке заслуге у одбрани прекодринских Срба и штету које Хашко суђење може Србији да нанесе, ма, заборављајући основну људску пристojност, чак ни не покушава да саучествује у болу народа. Не, он поносно и весело, дегутантно истиче да ће пити у то име шампањац са Карлом дел Понте.

Чак ни сарајевски медији нису толико славили колико „српски“. Српске су се Гапе распевале, сваки би да генералу Младићу понеки грех „дода“, да га са још пар невероватних неистина додатно оптужи, сваки би да покаже да је баш он први који осуђује генерала и који се радује сопственој пропасти. То подсећа на феномен када дете уради нешто, па каже родитељу, да се похвали: „тата, види шта сам урадио! Види ме!“. Тако исто и овде, труде се и очекују похвале западних очева. Зато на телевизији слушамо хвалоспеве о решености Србије да изручи Младића (?!) попут инфантилног преношења неинтелигентних изјава страних званичника (на сличан се начин радило и деведесетих), на пример: „...је изјавио да никада није ни сумњао у решеност српског председника Тадића да ухапси Младића“, затим инфантилних питања страним посматрачима и констатација попут: „да ли је Србија сада доказала да је демократско друштво (?!)...“ или „процес ЕУ интеграција је сада незаустављив... сви светски медији преносе вест о...“ итд. Идолатрија у Србији је дефинитивно попримила неслућене размере.

Готово да сам прихватио као чињеницу да је српска влада поднела ритуалну људску жртву новом божанству, не би ли га мало одобровољила.

И тако, док су Хрвати плачући и кунући испуњавали градске тргове, док су хрватски медији организовали озбиљне политичке (па чак и пропагандне, зашто да не) емисије, дотле је у Србији на улицама само полиција, чује се мук, а са телевизијских екрана смех и одушевљење. Тешко је и описати овај облик друштвеног обољења. Ми смо се толико идентификовали са својим непријатељима, да то малтене прелази у патологију. У светлу извињења РТС-а за извештавање деведесетих година, које је, како је Слободан Антонић виспрено приметио, упућено не нашим грађанима већ Империји, и овај случај говори о свеопштем посрнућу. Како једном полушаљиво рече Матија Бећковић: „Да нам је ова памет била онда (1999, прим. Д.М.), сами бисмо себе бомбардовали“. Управо је то суштина.

А и оно мало народа који је изашао на улице у четвртак увече било је дочекано и испраћено пендрецима, у духу демократског система и европских вредности. Сада додуше наступају најинтересантнији тренуци: након инфантилних покушаја да се народ

увери како је хапшење генерала Младића коначно уклонило и последњу препреку, препреку коју су сви кривили протеклих година, препреку која нас је делила од Царства Небеског на Земљи, Свете и Блажене Европске уније, уследиће прекори том истом народу. Наиме, образац је увек исти и изнова се поновља - започне се еуфоријом, идолатријом и инфантилним изјавама и очекивањима. Затим, припадници „Друге Србије“ са нестрпљењем и надом у очима очекују миг европских партнера који ће им рећи да су добро учинили, да је све у реду, да су коначно испунили и последњу обавезу, да ће Срби коначно постати део Европске уније. Наравно, господари су одавно увидели да српски народ спава а елита је и више него послушна и реагује само на притиске и уцене. И наравно, наставиће да уцењује. Списку краја нема! Сада је на реду признавање Космета [\[2\]](#), затим повећање надлежности АП Војводини, аутономија тзв. „Санџака“ и ко зна шта све не.

Сада би нека нормална елита рекла „доста!“, подвукла црту и сагледала реалне интересе своје државе и народа. Али не и наша. Није наша елита тако слабога срца и вере. Наша елита искрено верује у западне господаре. Чак и уколико нам поставе још милион услова и уколико нам додатно распарчају државу, то је за наше добро. У то се мора искрено и предано веровати. Већ видим наслове у другосрбијанским гласилима у којима се изнова позива на „прихватање реалности“, на „чињеницу да Србија не може у Еу под својим условима“, да је Еу „перспектива за нашу децу“ (занимљиво је како се сви позивају на добробит деце, а деце готово да нема, а неће је ни бити ако овако наставимо) и опет ће нам објашњавати зашто смо и чиме заслужили овакав третман од стране западних просветитеља и ослободилаца.

Не желе нама Американци ништа лоше, они имају искључиво племените намере! Неће нас издати Европска унија! И тако уместо критичког става имамо министра Ђелића који невољно признаје новинарки да је био „помало љут на ЕУ“ али га је срећом „све прошло и схватио је“. Дакле, важно је само чврсто веровати и не размишљати. То је и основа сваке успешне религије. И тако ће се наставити овај крсташки рат против непостојећег српског национализма и нико у Србији неће смети да каже реч против владајуће догме, нити иједна странка јавно сме да подржи Младића, или не дај Боже, негира „геноцид“, а да не буде тотално медијски сатанизована. Све такве невладине организације одмах се етикетирају као „ултрадесничарске“ и „клерофашистичке“ и позива се на њихову забрану.

Зато је додуше таква слобода говора и деловања могућа у Италији, ако већ није у Србији, у којој члан Европског парламента Марио Боргезио (мора да је нека превара, рећи ће наши фанатични верници) и председник „Лиге за север“ поносно изјављује да је „Младић његов херој“ и да „нема ни трунке вере да ће му у трибуналу бити суђено праведно“ [\[3\]](#). Како ли боли нашу елиту то што није у стању да Марија Боргезија ухапси

и „праведно“ осуди.

Овом ћу вести и завршити ово кратко разматрање. Уствари, завршићу га духовитим речима једног од коментатора споменуте вести о Боргезију, који је тим коментаром успешно имитирао реакцију наших органа власти и елите: „Гледе иступа овог сјеверно-лигашког хулигана, велико-српског деснићара, клеро-фашисте и талијанског нацијоналисте (апропос, својим и ушима Б92 и РТС92 далековидница, и очима Блица и Политике, сам чуо како на рушилачким демонстрацијама у Милану узвикује: "Нож, жица, домаћица, кобасица, лесковачка мућкалица!"), молим наше неустрашиво, жуто, про-српско судство и Шпецијални суд за ратне злочине да, сукладно визионарским визијама и политичкој изузетности нашег (и јевропског!) регионалног лидера Друга Седог, највећег сина свих "наших" народа и народности јевропске СФР-Србије, еуропске Војводине и свих њиних "уједињених" Г17+ регијаца, пошаље у Ломбардију наше Шпецијалне анти-велико-српске SWAT постројбе, друга Ивицу (без коферчета), другове Вукчевића, Векарића, Чеду и Чанка појачане другарицама Маловић, Кандић и Бисерко, те да овог талијанско-великосрпског нацијоналисту приведу лицу жуте и јевропске правде.

За жуту петокраку масну и приватизацију златну!

Јевропа или смрт!“

[1] <http://www.kurir-info.rs/crna-hronika/uhapsen-ratko-mladic/erdogan-tribunal-odmah-da-kazni-mladica-92883.php>

[2] <http://www.nspm.rs/hronika/hari-van-bomel-hapsenje-mladica-nedovoljno-za-status-kandidata.html?alphabet=c#yvComment40430>

Ердоган, Младић, страни изасланици и српска срамота

Пише: Милан Дамјанац
среда, 01 јун 2011 14:43

[3] <http://www.nspm.rs/hronika/mario-borgezio-mladic-je-moj-heroj.html>